

Κ. Κωνστ. Παζιαν
Διευγερσ - Βουζων Γ. Λ. Σκουρ
33

ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

K-A'

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΡΙΤΙΚΗΣ - ΜΕΛΕΤΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ

ΕΤΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ 1942 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 52-53-54	ΙΔΡΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΡΕΑΣ ΖΩΝΤΟΣ	ΑΘΗΝΑ: 'Ιουλ. Αύγ. Σ)βριος 1948 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔΟΣ ΦΑΒΙΕΡΟΥ 7
---	--	---

ΚΟΥΦΙΟΛΟΓΙΑ

Με την ευκαιρία της αναθεωρήσεως, (από την Εθνική μας αντιπροσωπεία) του συντάγματος της χώρας μας, και ειδικά του περί επίσημου γλώσσας του κράτους, 107 άρθρου του, οι σύγχρονοι λερωμένοι καθαρολόγοι άστραψαν και βρόντησαν: "Οχι λέει, μόνο θα μείνει, το άρθρο του, που όριζει πώς επίσημη γλώσσα του κράτους είναι η καθαρεύουσα, αλλά και με τη βοήθεια της «σχοληστών ασόφων φίλων της σοφίας» θα μπει και προσθήκη, για την υποχρεωτική και συστηματική διδασκαλία της πεθαμένης τούτης γλώσσας, στα σχολεία μας.

"Ετσι, λοιπόν, γλήγορα και στα πεταχτά θα γυρίσουμε 40 χρόνια πίσω, από την εποχή, που ψηφίστηκε το περίφημο τουτο άρθρο 107, και μ' άλλα 60, πιο κάτω ακόμα με την ούρα, που οι έκτος τύπου και χρόνου άνθρωποι θέλουν να του κολλήσουν, φτάνουμε (χωρίς αντίσταση) στα 1848.

"Υπάρχουν, λοιπόν, πραγματικοί γνήσιοι Έλληνες, που στην εποχή της μηδενήσεως των απεραντών αποστάσεων, των ραντάρ, των πυραυλοκινήτων και της ατμοβόμβας να όνειρεύονται (ξύπνιοι αυτοί θνητοί) πώς είναι ποτέ μπορείτο να γυρίσουμε έναν αιώνα πίσω.

Μά, τέλος πάντων, αν τα κύτταρα των ανθρώπων αυτών, που σκέπτονται, στα 1948, έτσι είναι τόσο πολύ βλαμένα δε τους σφουρίζουν στ' αὐτί (έτσι σαν κλέφτικα) οίπερισσότερο κοντά τους άρ-

μόδιοι πώς: πρίνβρεθεί κανένας καινούργιος νομοθέτης και βγάλει στη μέση κινένα κ.κ.κ. γχρονο και ακριβώς γι' αυτούς, πώς είναι καιρός να παραμερίσουν;

"Όταν κοιμούνται, τοῦτοι οί άνθρωποι μας, δέν άκούνε έφιαλτικά στον ύπνο τους τ' άγια λόγια του μεγαλύτερου Έλληνα τραγουδιστή της Πατρίδας μας, που τάγραψε έδω και περισσότερο από έναν αιώνα:

"... "Ός πότε θα πηγαίνη όμπρός αυτή ή υπόθεση; "Ένας λαός από το ένα μέρος να όμιλη σ' έναν τρόπο, όλίγοι άνθρωποι από το άλλο να έλπίζουν να κάμουν τον λαόν να όμιλη μίαν γλώσσαν δική τους».

"Μοῦ πονεί ή ψυχή μου: οί δικοί μας χύνουν το αίμα τους από κάτω από το σταυρό, για να μάς κάνουν έλεύθερους και τουτος (ό σοφολογιώτατος) και όσοι του όμοιάζουν, πολεμούν γι' ανταμοιβή να τους σηκώσουν την γλώσσα».

Όυτε τ' άπλα, μά, γι' αυτό και τόσα στοχαστικά, πέρα κάτω λόγια του ήρωα του Δρίσκου (που με τόσην άπλοχεριά έδωσε και τη ζωή του ακόμα για την πατρίδα του) δέν τους συγκινούν; «Χυδαία γλώσσα δέν υπάρχει κύριοι. 'Υπάρχουν χυδαίοι άνθρωποι και υπάρχουν πολλοί χυδαίοι άνθρωποι όμιλούντες την καθαρεύουσα.

Όυτε του μεγάλου στοχαστικού και μέχρι παθητικότητας πατριδολάτρη, τ' αλόγια δέν τους έκαναν να προχωρήσουν, έστω και ένα βήμα εμπρός;

"Τό κράτος για να προδέψη δέν θα προκόψη με τ' άρχαία γράμ-

ματα. Με το να λέμε πώς ό Περικλής ήταν παπούλης μας και ήταν μεγάλος άνθρωπος δέν πείναι πει πώς και μεις είμαστε μεγάλοι.»

"... Οί Έλληνες οί καλλίτεροι οί πιο τολμηροί, οί πιο ζωντανοί είναι όλοι τους δημοτικιστές, κλίνουν προς την δημοτική.»

"Επιμένουν, λοιπόν, ακόμα οί «προοδευτικοί» μας αυτοί άνθρωποι να τελειώνουν τ' α παιδιά μας τ' α σχολεία, και τις διάφορες σχολές του Πανεπιστημίου, και χωρίς να ξέρουν καθόλου (έξαιρέσεις, βέβαια υπάρχουν) τους άρχαίους συγγραφείς, να μη μπορούν και να γράψουν της προκοπής ένα Έλληνικό κείμενο ή να αναπτύξουν ένα όποιοδήποτε, άπλε αίτημά τους;

Κανένας βέβαια δέν όνειρεύτηκε την κατάργηση της άρχαίας γλώσσας. Και πολύ περισσότερο δέν σκέφτηκε να κηρύξει σ' άγνοια τον Όμηρο, τον Αισχύλο, τον Εύριπίδη, τον Άριστοτέλη, ή τον Σόλωνα. Μ' αυτό δέν σημαίνει πώς πρέπει (γι' αυτούς και για το κακομάθημα της άρχαίας γλώσσας) να ζούμε έξω από κάθε τόπο και χρόνο. Αυτούς, τους άρχαίους, και τη γλώσσα τους θα τους μάθουν οί λίγοι διαλεχτοί προνομιούχοι πνευματικοί Έλληνες, που θα κάνουν κλασικές σπουδές και που σύγχρονα θα ξέρουν και τη νεοελληνική άριστα και θα γράφουν και την Δημοτική άριστοτεχνικά: Παράδειγμα ό Καθηγητής της 'Ιατρικής κ. Λούρος.

Για τούτα τ' α λόγια που αναφέρουμε πάρα πάνω, και για τ' α σα άλλα ακόμα, που θα μπορούσαν εύκολα κι' άκούραστα ν' ά-

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ

Του κ. Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑ

(Συνέχεια απ' τὸ προηγούμενο)

55.— 'Η Κυβέρνησις τότε πολλοὺς τῶν διακεκριμένων ἀγωνιστῶν εἰς διάφορα μέρη ἐξώρισεν, ἵνα ἀπομακρύνῃ αὐτοὺς τῆς ἔδρας τῶν, ἧτις τότε ἦ·ο τὸ Ναύπλιον. Τοῦτο ἐρρέθη ὡσαύτως καὶ εἰς τὸν [Δεσπότην] Καρύστου. ' Ἄλλ' ὁ [Δεσπότης] Καρύστου πένης, ἄμοιρος παιδείας καὶ οὐκ ἐπικινδύνου χαρακτήρος [ὢν], ζῶν εἰς πενιχρωτάτην οἰκίαν, τὴν ἠδύνατο νὰ ἀντιτάξῃ ἀπέναντι Κυβερνήσεως τόσον ἰσχυρᾶς, στερούμενος τέλος πάντων ὅλων τῶν μέσων; ' Ὡς τοιοῦτος δὲν ἠγωνιζήθη κατὰ τὸ φαινόμενον. Καὶ μὲν τοῦτο, ἡ δολία καὶ πανοῦρχος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πολιτικῆ μετεχειρίσθη μέσον πολὺ ἀθλιότερον, διότι [οἱ] ἀπομακρυνθέντες τοῖς πράγμασι φίλοι τοῦ ἡγάπων αὐτὸν ἔτι περισσότερον καὶ, ἦτο χαρακτήρος στασιαστικοῦ ἢ ἐπαναστατικοῦ, ἠδύνατο εὐκόλως νὰ ὑποκινήσῃ τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο [ζήτημα] διὰ τῆς μεγάλης του ἐπιρροῆς καὶ ὑπὸ τῶν φίλων του βοηθούμενος! Μίαν ἐσπέραν καὶ περὶ λύχνων ἀφᾶς, ἀνθρωπός τῆς ἐλθῶν εἰς τὴν οἰκίαν του ἐζήτησε τὸν Καρύστου [Νεόφυτον]· οἱ παρακολουθοῦντες [αὐτόν] καὶ εἰς τὴν δυστυχίαν του δύο ὕπηται χάριν σεβάσμου, ἀπήντησαν οὔτε ἐξήλθεν. ' Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἰπὼν ὅτι θέλει τὸν περιμένει, ἐκάθισεν μετ' οὗ πολὺ ἔρχεται ὁ Καρύστου καὶ ὁ ξένος ἄρχισε μετρίαν αὐθιγὴν καὶ ἀπειλητικὸν νὰ ζητῆ βοήθειαν παρ' αὐτοῦ. ' Ὁ δυ-

ναπτυχθὼν, πρέπει ἀμέσως ἢ περὶ γλώσσας συνταγματολογία (Κουφολογία θὰ λέγαμε) νὰ πάσκει. Γιατὶ ἂν συνεχιστῆι τὸ κουβεντολόγι, γύρω ἀπὸ τὸ λυμένο πιά ζήτημα τῆς γνήσιας δημοτικῆς-Ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ τὸ παλαιοημερολογιακὸ (ἄλλῃ πληγὴ αὐτῆ) αἰγούρα, ὅταν τὰ παιδιά μᾶς κατέβουν δαφνοστεφανωμένα ἀπὸ τὴν νίκη τοῦ Γράμμου καὶ τὸ ὀλοκληρωτικὸ σὺντριμα τοῦ ὄχτροῦ τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδας, θὰ μᾶς δέσουν ὅλους.

30—7—48.

ΑΝΤΡΕΑΣ ΖΩΝΤΟΣ

στηχῆς Καρύστου, μὴ ἔχων παρὰ δύο μόνον γρόσια εἰς τὸ πουργίον του, ἐπρόσφερεν αὐτὰ, λέγων ὅτι αὐτὴ εἶναι ὅλη του ἡ περιουσία' ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐξακολουθεῖ νὰ ἀπαιτῆ ποσότητα χρημάτων. Οἱ ὑπηρεταί, ἡ ὀδίαλείπτως παρακολουθοῦσι αὐτὸν μέχρι τοῦ τέρματος τοῦ βίου του [ἀνεψιά του] (40) καὶ [ἡ] οἰκογένειά του, ὑποπειθεῖσα τὸν ἀκατάλληλον τροπον τοῦ ἀγνώστου καὶ μυστηριώδους αὐτοῦ ἀνθρώπου, παρέμεινον [παρακολουθοῦντες τὴν σκηνήν] καὶ ἐπιστήσαντες πολλὴν πρὸς [τὸν] ἀνθρώπον αὐτὸν τὴν προσοχήν [των] ἀνεκλυψάν τὸ ἐγχειρίδιον, καθ' ἣν στιγμήν οὗτος ὠρμήσας (4) κατὰ τοῦ [Δεσπότη] Καρύστου, καὶ εὐρεθείς ὀπισθεν τοῦ δολοφόνου ὁ ἀνεψιὸς τοῦ [Δεσπότη], κρατήσας τὰς χεῖρας [τοῦ] δολοφόνου] βοήθει καὶ τὸν ὕπνρητων, ἀφήρεσαν τὸ θανατηφόρον ὄπλον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ φονέως, ὅστις παρὰ χρέμα ἔγινεν ἀφαντος. ' Ἡ ἀπέπειρα αὐτὴ ἐπανελήθη μετ' οὗ πολὺ, σταλέντων ἐνόπλων ἀνθρώπων διὰ νυκτὸς πρὸς ἐνέδραν, ὅτε πάλιν κατὰ τύχην ὁ μὲν Καρύστου εὐρέθη νὰ οἰκουρῆ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἡ δὲ οἰκογένειά του, κατανοήσασα τὸν κίνδυνον ἐζήτησε συνδρομήν, φωνάζουσα δὴθεν διαφόρους ἐν τῇ οἰκίᾳ ἄνδρους εὐρισκομένους, προβάλλουσας αὐτοῖς τὰ ὄπλα, οἱ δὲ ἐνεδρεῦοντες, ἀπελπισθέντες [ὅτι] θὰ ἠδύναντο) νὰ εἰσελθῶν [εἰς τὴν οἰκίαν βιασῶς] καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ χρονοτριβοῦν εἰς τὸν δρόμον, διὰ τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν κατοίκων τῆς Αἰγίνης κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην (42) ἀπεχώρησαν ἀπρακτοί! (43)

56.— Πάντα ταῦτα, ἐπὶ Ἄντιβασιλείας (44) ἐτακτοποιήθησαν, καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ὡσαύτως ἔμελλε νὰ διακριθῶν εἰς ἐπαρχίας, διὰ νὰ τακτοποιηθῶσι καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα καθ' ὅλας τὰς ἐπαρχίας. ' Ὁ Ἄγωνιστὴς καὶ ἔνδοξος [Ἐπίσκοπος] Εὐβοίας, ἐπὶ τῆς προφάσει μὲν τοῦ ὅτι, εὐρισκομένου εἰσέτι τοῦ Ὁμέρου Βέη, ἦδη Ὁμέρου Πασᾶ, εἰς Κάρυστον (45), ἐκινδύνευεν ἡ ζωὴ του, πράγματι δὲ τοῦ νὰ ἐξωρισῶν αὐτὸν μακρὰν τῆς πρωτεύουσας καὶ πρὸς τιμαρίαν του, ἐναντίον ὄντων τῶν ἐν τοῖς πράγμασι [κρατούντων] προτείνουσαν αὐτῷ τὴν ἐπαρχίαν Φωκίδος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἀπὸ τὰς διαφορὰς τῆς Ἐπαναστάσεως περιπε-

τέλας εἶχον ἐξαγριωθῆι, τῆς ὁποίας ὁ λαὸς αὐτός, γενναῖος πάντοτε, διήγε ληστικὸς κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀληπασᾶ, εἶχε σχεδὸν [ἢ Φωκίς] περικυκλωθῆι ὑπὸ ληστάς. οἵτινες ἦσαν ἐξ αὐτῶν τῶν ἰδίων κατοίκων. Θεωρῶν ὡς ὕβριν τὸν διορισμὸν του τοῦτον καὶ φοβούμενος ληστικὴν τινὰ ἐπιδρομὴν, αἴτινες [ἐπιδρομαί] καὶ συνέβησαν πολλὰς εἰς τὴν ἐπαρχίαν Φωκίδος, ἐπροτίμησε νὰ ἀποβῆ μάλλον ἀπὸ ἐνδειαν ἢ νὰ μεταβῆ εἰς Φωκίδα. Πλὴν ὁ Κωστήτης, τοῦ ὁποιοῦ ἡ μεγάλη καὶ ὕπουλος πολιτικὴ δὲν ἦτον εἰσέτι ἀνεωρισμένη, παρακινεῖ αὐτὸν φιλικῶς τῷ τρόπῳ νὰ δεχθῆ, κατ' ὅσον μάλιστα ἐπ' αὐτῷ τοῦτῳ ἐκλέχθη τοῦ νὰ διορισθῶν τὴν ἐπαρχίαν αὐτὴν, καταπαύσει διὰ τῆς νοθεσίας του τὰ ἐπαναστατικὰ πνεύματα καὶ τακτοποίησιν τὴν ἐν μεγάλῃ ἀκατάστασι εὐρισκομένην κατάστασιν αὐτῆς τῆς ἐπαρχίας! Ἡ οὕτως ἢ ἄλλως, ἐδέχθη τὸν διορισμὸν αὐτοῦ, στηριζόμενος εἰς τὰ εἰρημένα καὶ [εἰς τὴν] σκῆψιν ἢ εἰς τὴν ὑπόσχεσιν] ὅτι ἡ δισμονή του δὲν θὰ παραταθῆ [ἐπι μακρόν] ἐκεῖ (46).

(Συνεχίζεται)

40. Θέλει νὰ πῆ τῆ Θεοφανά. Κοίτα γι' αὐτὴν ὅσα ἔγραψα στὸν πρόλογό μου.

41. Διάβαζε: ὄρησε).

42. Ἡ Αἰγίνα εἶχε γίνει σὶὰ χρόνῳ τοῦ Καποδίστρια πρωτεύουσα τοῦ Κράτους.

43. Ἀπ' τὰ παραπάνω φαίνεται ὡς ὁ Νεόφυτος σπάθησε ἀντίμαχος τοῦ Καποδίστρια καὶ ὁ συγγραφεὺς τῆς βιογραφίας μᾶς ἀφίνει νὰ καταλάβουμὲ πῶς ὁ Κυβερνήτης ἔβαζε μπάβους του νὰ σκοτώσουνε τὸν Δεσπότη. Ἀπ' ὅσα ξέρουμεν ὁμως, μπορεῖ ὁ Καποδίστριας νὰ φέρθηκε κάπως σκληρὰ στοὺς ἀντιπάλους του, φυλακίζοντας ὅσους ὀργανώσανε συνωμοσίας γιὰ νὰ τὸν εὐρεθίσουνε καὶ ὅσους δὲ θέλει νὰ ὑποταχθῶσι εἰς τὴν νόμιμη ἐξουσία του, μὰ ποτε τοῦ δὲ χρησιμοποιήσῃ τὴ δολοφονία ἀν μέσο γιὰ νὰ ἐπιβληθῆι πολιτικῶς.

44. Ἀπ' τὰ 1832 καὶ ὕστερα.

45. Περὶ ὅλο πού ἡ Εὐβοία παραχωρήθηκε ἐπὶ νεοϊδρυμένου Ἑλληνικοῦ Κράτους ἐπὶ 1830 μὲ τὰ «Πρωτόκολλα τοῦ Λονδίνου», πού ἐπικυρωθῆκαν ἐπὶ 1832 μὲ τὴν «Συνθήκην τῆς Κωνσταντινουπόλεως», ὁ Ὁμέρου Πασᾶς δὲ

ΔΙΑΒΑΤΑΡΙΚΑ Η ΜΥΘΗ ΚΑΙ ΤΟ ΧΟΥΪ

—Κική Στεργίου! — Παρών, κ. πρόεδρε! — Γεώργιος Τσασιάρας — Παρών!...

Ὁ κατηγορούμενος καταλαμβάνει τὸ ἐδώγιον. Στρίβει τὸ κασκέτο—του μὲ ἀμηχανία, κοιτᾷ γύρω—του μὲ φανερὴ δυσπιστία γιὰ τὸ περιβάλλον ἐν ὁποίῳ βρίσκεται, καὶ μὲ κάλιο φόβο ἐπὶ ἀνήσυχον βῆμα. Περναεῖ τὴν παλάμη ἐπὶ τοῦ κούτελο σὰ νὰ στεναχωριέται ὡς εἶναι φανερὴ ἡ ἀνησυχία πού τὸν κατέχει. Δὲ φαίνεται συνηθισμένος ἐπὶ περιβάλλον.

—Λέγε, Στεργίου, τί σοῦ ἔκαμε ὁ κατηγορούμενος; —Κυθότανε διπλά—μου ἐπὶ ἔλεωφορεῖο, κ. πρόεδρε....

—Ἔ, λοιπόν; —Λεπὸν, νὰ!.. τραβοῦσε τὴ μύτη —του... —Τὶ ἔκανε λέει; —Τραβοῦσε τὴ μύτη του.... —Δηλαδή; —Δηλαδή... κ. Πρόεδρε, σὰ νὰ εἶχε... συνάχι!.. —Ἐ, καὶ πιά; —Κοτσυμάν ἀντρουκλας νὰ... τραβᾷ τὴ μύτη—του σὶ γεννησαρόδι! "Ἀντιέρα ἔχω καὶ ἐγὼ κ. Πρόεδρε....

Κι ἡ κυρὰ—Κική, τοῦκανε τὴν παραιτήρησιν. Ποῦ, ἐκεῖνος!.. Τὸ βιολί—του. Λές καὶ ἐδῶκεν ἑξελίτηδες.... —Τὸχῳ χούϊ.. τῆς ἀπάντησε. Καί,

δεχότανε, μὲ τὸ «ἔτσι θέλω», νὰ ἔφαρ μόσαι τις συνθήκες καὶ νὰ παραδώσει τὴν Εὐβοία εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀναγκάστηκε νὰ τὸ κάνει μόνον ὅταν τοῦ κοινοποιήθηκε εἰδικὸ Σουλτανικὸ γερμάνι, καὶ ἔφυγε ἀπ' τὴν Κάρυστον τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1832, δίνοντας ἀγχοκαῖρα ἐντολὴν ἐπὶ Χατζῆ Ἰσαβὴλ Βέη νὰ παραδώσει τὰ κλειδιά τοῦ κάστρου τῆς Χαλκίδος ἐπὶ ἀντιπρόσωπο τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως Ἰάκωβο Ρίζο τὸν Νερουλό.)

(46. Ὁ Γουναρόπουλος, ὁ.π. σελ. 386, γράφει πὸς ὁ Νεόφυτος ἐπὶ τῆς Βαναρικής Ἀντιβασίλειος (1833) διωρίσθη ἐπίσκοπος Καρύστου, καὶ μετ' ὀλίγον Φωκίδος, ἀλλὰ δὲ φαίνεται τοῦτο πιθανόν, γιατί θὰ τὸ σημείωνε ὁ συγγραφεὺς τῆς βιογραφίας, μὰ πού ὁ Νεόφυτος ἠθέλε τόσο πολύ, ὅπως παρακάτω θὰ δοῦμε, νὰ ποιμαντορῆσει ἐπὶ τῆς Εὐβοίας καὶ ἀντίθετα, καθόλου δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ πάει ἐπὶ Φωκίδα.

συνέχισε. Κεῖνη κρατήθηκε—κρατήθηκε, ὥσπου... «τ' ἀντιέρα—τῆς» διαφωνήσανε, καί... Χλάπ!... ἐλουσε τὸν μπροστινὸν—τῆς κύριο μὲ τὰ ὑγρά τοῦ στομάχου—τῆς. Τὸ τί ἔγινε, τὸ φαντάζεται ὁ κ. Πρόεδρος. ' Ὁ παθὼν ἐξάλλος ἄρπαξε ἀπ' τὰ μαλλιά τὴν κυρὰ—Κική, καὶ γι' ἀποζημίωσιν κατέχει «ἀπιών» μίαν ψωρήν τοῦφα ἀπ' τὰ «περμανάντια» τῆς. Ἀλλ' ἡ κυρὰ—Κική ἡ ὁποία δὲν ἀνέτηκε τέττα προσβολή, ἐτιμώρησε ὅπως ἀξίζε τὸν ὑπαίτιον τοῦ δικού—τῆς ποραπτόματος. Καὶ τὸν ἐτιμώρησε «παραδειγματικῶς». Τὸ λένε τὰ γδαρμένα—του μουτρα, τὸ μισὸ ἀφτί—του πού κρεμότανε κομένο ἀπὸ μιὰ δαγκανιά, τὸ μπλαβισμένο—του μάτι καὶ τὸ σπασμένο—του μάγουλο. Τὸ πουκάμισό—του, ἀγνώριστο ἀπ' τὰ αἵματα καὶ τὸ σπασμένο—του μάγουλο. Τὸ πουκάμισό—του, ἀγνώριστο ἀπ' τὰ αἵματα καὶ τὸ σπασμένο—του μάγουλο. Τὸ πουκάμισό—του, ἀγνώριστο ἀπ' τὰ αἵματα καὶ τὸ σπασμένο—του μάγουλο. Τὸ πουκάμισό—του, ἀγνώριστο ἀπ' τὰ αἵματα καὶ τὸ σπασμένο—του μάγουλο. Τὸ πουκάμισό—του, ἀγνώριστο ἀπ' τὰ αἵματα καὶ τὸ σπασμένο—του μάγουλο. Τὸ πουκάμισό—του, ἀγνώριστο ἀπ' τὰ αἵματα καὶ τὸ σπασμένο—του μάγουλο. Τὸ πουκάμισό—του, ἀγνώριστο ἀπ' τὰ αἵματα καὶ τὸ σπασμένο—του μάγουλο.

—Κύριε Πρόεδρε... ἐγὼ (μὰ τραβηξιά τῆς μύτης) δὲν φταίω!.. Ἡ κυρία ἀπὸ 'δῶ (ἄλλῃ τραβηξιά) σφαλνῆται, λέει. Κι ἔγινε, ὅτι ἔγινε... —Ποιὸς σὲ χτύπησε; —Ἐλόγου τῆς (τραβηξιά) —Τὰ αἵματα, τὰ τραβήματα, τὰ σκισίματα—ὄλ' αὐτὰ—ποιὸς στὰ ἔκαμε; —Ἡ κυρία (τραβηξιά) ἀποδῶ!.. —Γιατί; —Γιατὶ τὴν ἐνοχλοῦσε, λέει (τραβηξιά) ἡ μύτη—μου!.. Τὶ νὰ τὴν κάνω κ. Πρόεδρε; (τραβηξιά). Τὸχῳ... Χούϊ τραβηξιά, βλέπετε!..

Κι ἐπειδὴ ὁ κ. Πρόεδρος ἐβλεπε, καὶ ἐπειδὴ ἡ μύτη τοῦ κατηγορουμένου δὲν μποροῦσε νὰ τιμωρηθῆι, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος δὲ μποροῦσε νὰ κόψει τὸ «χούϊ» του (πρῶτα βγαίνει ἡ ψυχὴ καὶ ὕστερα τὸ «Χούϊ») —ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ, τὸ «δικαστήριον ἀμφιβάλλει καὶ ἀπαλλάσσει» τὸν κατηγορούμενον καὶ στρέφεται πρὸς τὸν ἀστυφύλακα ὁ ὁποῖος εἶχε ὀδηγήσει τοὺς «τραβαξίας τῆς κοινῆς ἡσυχίας ἐν ὄρα μεσημβρίας» εἰς τὸ αὐτόφωρο, καὶ τοῦ κάνει μιὰ σύσταση: —Βρὲ βλογημένο, ποιὸς εἶτανε ἀπ'

Σατυρικός στίχος ΒΑΘΕΙΑ ΠΝΟΗ

Στὸ φίλο μου ποιητῆ κ. Ν. ΓΟΥΖΑΡΗ

'Αποσταμένος καθὼς ἔγειρα νὰ κοιμῆθῶ μ' ἔφτασαν τῆς γλυκόλαλης τῆς λύρας [σου οἱ] ἦχοι καὶ ἀντὶ τὰ μάτια μου νὰ κλείσῃν [καὶ νὰ] ὄνειρευθῶ μουδεῖξαν, ξύπνια. τ' ὄνειρο τῶν τραγουδιῶν σου οἱ στίχοι.

Κι' ἀφοῦ ἡ Νύχτα κύλησε μ' ὀράματα [γλυκά] καὶ ἦπτα τὸ νέκταρ τ' αὐλοῦ τῆς ποιήσεως σου [ὅλο] ἔνοιωσα καὶ εἶδα νὰ χαράξῃ' ἴδες, [συμβολικὰ] μιὰ νέα πύξ ὁμορφῆς Αὐγῆς, στοῦ οὐρανοῦ τὸ θόλο.

Ἰούνιος 1948

ΑΠ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗΣ

ΑἴΤΟΣ ΚΑΙ ΧΕΛΩΝΑ

Στὸ φίλο Λογοτέχνη κ. Α. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗ

Μὲ πῆρες καὶ μὲ σήκωσες στὸν Οὐρανὸν [ψηλά], μ' ἔφερες πάν' ἀπ' τὸ Ζενίθ, σὲ δόξης [κολοφῶνα]. Κράτα με, κράτα, Ἀπόλλωνα, καὶ πρόοι [σεχε] καλά, μὴ σοῦ ξεφύγω ὁ δύστηνος καὶ σκάσω [σάν] Χελώνα.

Ἰούνιος 1948

ΝΙΚ. ΓΟΥΖΑΡΗΣ

τοὺς δύο κατηγορούμενος; Καί... ποῦ εἶσαι, ἀστυφύλαξ!.. Ὁδήγησε τὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ πλησιέστερον Φαρμακεῖον νὰ δέσει τὸ ἀφτί του!.. Κι ὁ κατηγορούμενος πού τᾶχε χαμένα, κοιτάζε χαζὰ μιὰ τὸν κ. Πρόεδρο, μιὰ τὸν ἀστυφύλακα, μιὰ τὴν «κυρία» Κική πού τὴν ἔτρεμε, καὶ δὲν εἴξερε μήτε γιατί τὸν κατανήσανε σ' αὐτὰ τὰ χάλια, μήτε γιατί ἔπρεπε, νὰ κόψει (τραβηξιά) τὸ χούϊ του!...

ΦΩ. Σ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Ο αγώνας μου

Το ανθρώπινο λες είμαι Πνεύμα πού
[λαλεϊ
μπροστά σ'τής άβυσσος τήν πόλη.
Πετιέμαι άπ' όλοσύντριφτες καρδιές
κι' από τρεμοφλογάτα χείλη.
Του πόνου τόν άχό ξυπνώ
του πόνου γέννημα κι' εγώ.
Μά ό πόνος μου τήν πίκρια του έχει
[χάσει
μέσα στου αγώνα μου τή δράση...
Μήν πής πώς καλοδέχτηκα πολλές φορές
της βάρυπνης ξεκούρασης τά χαίνια
[δώρα
και πώς σ' άκύμαντο λιμάνι άφροντι-
[σιάζ
μ' άντάμωσε ποτέ καμιά γοργόφτερη
[ώρα.
Μήν πής πώς μοναχός άποτραβήχτηκα
στό θαλπερό της άνεσης μου παραγώνι
και σφάλιξα τήν πόρτα μου, γιά τ'νά
[κλειστού
δξω τών συνανθρώπων μου οι καημοί
[κι' οι πόνου.
Μέσα στόν κύκλο μίς μικρόχαριςζωής
μέσ σ' ένα έγώπηθο, τόν τωρινόν
[αίώνα,
χωρίς σπλαχνιά σπατάλησα καρδιά
[και νού
σ' άθώρητο κι' άθώρουβο σκληρόν,
[αγώνια.
'Απλόχωρο στους άλλους της ψυχής
[τό φώς
και τή φωτιά του στήθους μοίραζα
[όλοένα
και δε θλιβόμουν πού έλειωνα σάν τόν
[κερι
και μσραινόμουν σάν τά ρόδα τά κομ-
[μένα.
Ηώς εύλογώ, Καλή μου, τις γλυκειές
[στιγμές
ίετε χαιμόναν είχαμε είτε καλοκαίρι
πού σά γυρνούσα βράδυ από τήν
[άθληση,
τόν ιδρωτά μου σφόγγιζε τάβρό σου
[χερί!
ΜΙΧ. ΓΙ ΠΕΤΡΙΔΗΣ
ΣΤΕΙΛΤΕ τις συνδρομές σας
στά «Ευβοϊκά Γράμματα».

Σε ύμνοῦμεν...

Τό θυμούμαι... τό θυμούμαι...
Ψάλτες ψέλναν τό: «Σε ύμνοῦμε...»
—Γλυκυτάτη ψαλμοδιά—προσευχή.
Και στήν έκκλησία μέσα,
Τραγωδιά ταραχή!..
«Κάποια έπίσημη τελετή»
Κάποιου έπίσημου τελετη...»
—'Ο Νομάρχης! 'Ο Νομάρχης...
'Επαθε από συγκοπή!..
'Ω... 'Ω... 'Ω...
—Μαθηταί σιωπή!..
«Δάσκαλου ή φωνή—του Δύρα—
Του νομάρχη 'Ράγκου ή μοίρα...»
Και μικρός κι' άφαιρεμένος»
—«Κ α τ α τ ε θ ο ρ υ β η μέ ν ο ς»—
'Ρώτησ' άπληστα ό κα'υμένος,
Διπλανό συμμαθητή»
«Τό σχολειό συντεταγμένο,
Είχε πάει στήν τελετή.»
—Καραπατάκια, τί συμβαίνει;
Κι' άπανταί τό θηρίο:
—Νά' ό νομάρχης, λέν, πεθαίνει»
Και δε θάχουμε σχολειό...

Α. ΑΝΑΠΑΙΩΤΗΣ

Χαμένα χρόνια

«Αχι και να γύριζαν, ν' άρχονταν πίσω
τά χρόνια πού εζήσα πριν σ' αγαπήσω!
χρόνια άμνημόνευτα σάν νάταν ξένα
τά χρόνια πού εζήσα χωρίς έσένα»
Ποτάμι πού έτρεξε μέσ' σέ λιθάρια
και δέν έπότισε μηδέ χορτιάρια
κι' ή γή τό ρούφηξε στ' άφωτα βάθη
Κι' ως και τ' άχνόρι του γιά πάντα
[έχάθη
'Αχι και να γύριζαν να διπλοζήσω,
'Αγάπη άδιάκοπη να σου χάρισω
Και νασαι ή πρώτη μου, έσύ ή στερνή
[μου
'Από τή γέννα μου κι' ως τή θανάμου!
Μισή σου χάρισα ζωή μονάχα!
Ζωές άμέτριτες ήθελα ναχα
'Ετσι όπως πρέπει σου να σ' αγαπήσω..
'Αχι και να γύριζαν τά χρόνια πίσω!

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Στήν 'Αφροδίτη

Στό πόδια μου σέ θέλω εγώ νεκρή,
θεά του κάλλους 'Αφροδίτη,
πούσαι τόσο όμορφη και δυνατή,
μά κάνεις άσπλαχνη να φρίτη.
Τό σώμα μου με μιά ματιά σκληρή
Να σε φιλώ και να γεμίσω
μύρια χάρια τό κρύο σου κορμί,
ώσου κι' εγώ σιγά να σβύσω,
ή με τήν φλόγα μου τήν καυτερή
πάλη ζωή να σου χάρισω.

Γ. Κ. ΣΤΑΜΠΟΛΗΣ

Πέρα από την τελεία.....

Κι' αν κάποιε τα μάτια—μου καρφέ-
[ναν άνοιγμένα
με τήν έλπίδα άσίσιαστη γιά μιά πα-
[νώρηνα 'Ανατολή—
τόρα της Γής τό Κόλεσμα στα στήθια
[μου βουερό άντηχεί,
τά μάτια—μου είνε σέ χρυσοή μιά
[Δύση άκουμπισμένα!...

'Απόμεινα σά Στόμα άχνό πού τάχει
[όλα είπωμένα.
σά Στήθια πάθειασαν μεμιάς από τήν
[κάθε άπαντοχή
σά Φώς λαμπρό πού σκέπασε οκοιάδι
[έπιβουλο, παχύ,
Χέργια άψυχα, άσσαρκα, σκεβρά, σά
[δυό Φιερά σπασμένα...

Κι έτσι σαν ξν' 'Ανδρείκελο ξεοίσω
[τρέχω άπ' τόν Καιρό,
μ' έξαλλο πρόσωπο, τυφλά, στόν άχα-
[τρο—μου δρόμο,
βασιτώντας πάντα άνέφταιγα βαρύ στα-
[βρό στόν ώμο!

'Ορθός κι όρθός, σά λείψανο, στόν
[όχτρο τόρα καρτερώ,
γιά ν' άπομείνω σά στερνά σ' ένοῦ
[χοντρου βιβλίου!
μισή σελίδα ή δυό γραμές κάποιου Λη-
[ξιαρχείου.....

ΦΩΤΟΣ ΣΚΟΤΑΔΗΣ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

Κρίτωνος 'Αθανασούλη: «ΙΧΩΡ»
ή ό πίνακας μιάς άγωνίας) ποίηση.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΠΡΑΜΑΤΑ

Γράφοντας, ό κ. Γ. Θεοτόκας
στή «Νέα Έστία» (τεύχος 15 8 48)
γιά τό υπόμνημα της φιλοσοφικής
Σχολής, πού συνηγορεί γιά τήν
διατήρηση του άρθρου 107 του
Συντάγματος, πού καθιερώνει ώς
έπίσημη γλώσσα του Κράτους τ'ν
καθαρεύουσα, σημειώνει, μέσα σι'
άλλα, και τις παρακάτω μεγάλες
άληθειες:

«... Στό ζήτημα της γλώσσας,
όμως πρέπει να παραδεχτούμε ότι
ό Μεταξάς, σαν έφτανήσιν τ'ού
είταν, φάνηκε κατά έναν αιώνα
πιο προχωρημένος από τους όπα-
δους του άρθρου 117. Άλλως τε, ό
Μεταξάς ειταν έξυπνος. 'Ηξερε
πως με καθηρευοισάνικους μακα-
ρονισμούς, με σχολαστικισμούς και
με μωρίες δέν μπορούσε ν' άντιμε-
τώπισει τήν κομμουνιστική πραπα-
γάνδα. 'Εγραψε τους λόγους Του
σε καθαρή δημοτική. Προχώρησε
περισσότερο. Γιά να συστηματο-
ποιήση τήν διδασκαλία της Δημο-
τικής από τά σχολεία του Κράτους
και γιά να δώση έ α βοήθημα στις
δημόσιες ύπηρεσίες ώστε ν' αρχί-
σουν κι αυτές να τήν μεταχειρί-
ζονται, άνέθεσε στόν κ. Μανόλη
Τριανταφυλλίδη να έτοιμάσει τήν
έπίσημη γραμματική της ζωντανής
μας γλώσσας. 'Ετσι έγινε κι' ή δη-
μοτική «'Επίσημη γλώσσα» μέ
γραμματική άνεγνωρισμένη από
τό Κράτος. 'Ο Μεταξάς θέλησε ν'
αλλάξει και τό πνεύμα της φιλο-
σοφικής σχολής της 'Αθήνας» έπι-
βάλλοντος ως καθηγητή της γλωσσολογίας
τόν κ. Τριανταφυλλίδη. Μιά φιλελεύθερη
έθυξια του κ. Τριανταφυλλίδη δέν άφησε να δε-
χτεί τήν πρόταση του Μετα-
ξά. 'Ηθελε να εκλεγεί κανονικά
από τήν πλειοψηφία της σχολής
μά όχι να έπιβληθεί από μιά δινα-
τορία, μά βλέπουμε τόρα τά έξργα
της θαυμάσιας αυτής πλειοψηφίας...

Με συγκίνηση

Με ξεχωριστή χαρά και συγκί-
νηση χαιρετίζει ή Ευβοϊκή πρω-
τεύουσα τήν σ' αυτή άφιξη του
διαλεχτού παιδιου της Ευβοίας του
Μητροπολίτου Μαρωνίας και Θα-
σου κι' 'Εξάρχου πάσης 'Ροδόπης
Κου Βασιλείου.

'Ο λαοφιλής Μητροπολίτης της
'Ακρικής μας περιφέρειας ήλθε
στή προσφιλή του Χαλκίδα, ν' ανα-
λάβει από πολύ σοβαρή άρρώστεια,
πού τόν κράτησε 2 1/2 μήνες στο
Θεραπευτήριο της 'Αθήνας «'Ο
Ευαγγελισμός».

'Ολοι οι Ευβοείς χαιρετίζουν
στό πρόσωπό του, τόν μεγαλόκαρ-
δο 'Ιεράρχη, στή ψυχή του όποίου
δέν έφώλιωσε καμμία ποτέ μικρό-
τητα και του εδχετα όλόψυχα κι'

έγκάρδια να γίνει γρήγορα έντε-
λώς καλά έτσι πού να μπορέσει
και πάλι να πάει ύγειής στην Έδρα
του γιά τό καλό του ποιμνίου του
και της Ιστορικής θεόσωστης Μη-
τροπόλεως της Μαρωνίας.

Τό πνεύμα της εποχής

Τά «Ευβοϊκά Γράμματα» συμ-
φωνούν άπόλυτα μ' όσα ό «Ευβοϊ-
κός Κήρυκας» γράφει γιά τή προ-
ίμηση των πρακτικών σχολών της
Χαλκίδος από τά κλασικά Γυμνά-
σια.
Δέν ύπάρχει άμφιβολία πως: «Τό
έν γένει πνεύμα της εποχής και οι
άνάγκαι νής ζωής έπιβάλλουν τήν
πρακτικήν μόρφωση των νέων».
'Ας σκεφθούν καλά λοιπόν, οι
γονείς των τελειοφοίτων των Δη-
μοτικών σχολείων, να προμήσουν
άντι τών Γυμνασίων να γράψουν
τά παιδιά τους στην έμπορική
σχολή και στή Σχολή Μηχανικών
Χαλκίδος, γιά τό καλό αυτών του
των τών παιδιών των και του 'Ελ-
ληνικού συνόλου γενικότερα.

Προσφορά

'Η προσφορά της Μεγαλονήσου
μας, στόν κατά των άνορχικών ά-
γώνα, πού στεφανώνεται με τόσες
δόφνες, ειτανε πλ' ύσια σε μόχθους
και αίμα πολύ.
Πολλά παιδιά μας βρήκαν τόν
πιο ένδοξο θάνατο, πάνω στις
έθνικές έπόλες, των αιματοβύ-
μένων έλληνικών βουνών της μαρτυ-
ρικής 'Ηπειρου και πολλά έπαρα-
σημοφορήσαν στο πεδίο της τι-
μής γιά τήν παραδειγματική λιον-
ταρίσσια παλληκαριά τους.
'Ονόματα, όριθμοι, έπίσημα έγ-
γραφα, ήμερήσιες διαταγές, και
άνακονώσεις έπισήμων άρχών (πού
έδημοσιεύθησαν στέν είδησεογρα-
φικόν έγχώριον τύπο) μαρτυρούν
περίτρανα περί τών μεγάλων τυ-
των θυσιών των ήρωϊκών παιδιών
της Ευβοίας και γ'ά τήν έν γένει
μεγάλη προσφορά του νησιου του
'Εγρίπου, στέν τε'ευταίο γ'άντιο
'Ελληνικόν άγώνα γιά τό σώσιμο
της ελληνικής φυλής και της παγ-
κόσμιας έλευθερίας.

'Ενα ώρατο έθιμο

Καθώς είναι γνωστό στους Ευ-
βοείς, στήν έορτή της Κοιμήσεως
γίνεται ένα όνομοστό πανηγύρι
στόν φιλόξενο 'Οξύλιθο της ποι-
ητικής Κόμης.
'Εφέτος τό πανηγύρι τοῦτο με
τήν παρουσία των έπισημών της
Χαλκίδος και τήν ώραϊαν χειρονο-

μίαν του Μοναστηριου (πού έχει
πραγματικό έπίγνωσι του προόρι-
σμου του) και τά φιλόξενα όισθή-
ματα των κατοίκων του 'Οξύλιθου
ή γιορτή πήρε ένα μεγαλειώδη
χαρακτήρα κι' ένα πραγματικό μο-
ναστηρίσιο χριστιανικό σκόρπισμα
άγαθών του Κυριου.

'Αρ·εί να σημειωθή τό γεγονός
πως γιά τήν εκπλήρωση του με-
θρησκευτική εὐλάβια τρουμένου
έκεί έθιμου (της παρασκευής φα-
γητου και διανομή τουτου δωρεάν
στούς πανηγυριστάς) άγοράς ηκαν
από τό Μοναστήρι και τούς κατοί-
κους 1100 όκάδες κρέατος και πολ-
λές εκατοντάδες όκάδες κρομυδιών
και λοιπών «ώραϊών» του φτιαξι-
ματος του όρεκτικού στιφάδου, πού
χρειάστικαν, γιά να μαγειρευτεί έ-
ξαιρετικά 88 μεγάλα καζάνια.

Τό πλούσιο τοῦτο φαγητό άφοῦ
εὐλογήθηκε από τόν Μητροπολίτη
Κόμης μοιράστηκε με ψωμιά στις
χιλιάδες των πανηγυριστών.
'Εδγε στούς συνεχιστές ενός τό-
σου ώραϊου χριστιανικου έθιμου
και στο Ιστορικό Μοναστήρι τής
Κοιμήσεως της Θεοτόκου 'Οξύλι-
θου.

Πανεπιστημιακά τέλη

Στό έγκριτο «Βήμα» των 'Αθηνών
φύλλο 29-8-48 έδημοσιεύθηκν
τό πάρα κάτου γρόμμα, του Δι-
ευθυντού των «Ευβοϊκών Γραμ-
μάτων»:

Κύριε Διευθυνά,
'Εξ άφορμής της αύξήσεως των
Πανεπιστημικών τελών εις 100 οιο
παρακαλώ να μου έπιτρέψετε να
διατυπώσω, άπο τών στηλών σας,
τίς πάρα άνω άπλεις, και πολύ
κοινές σκέψεις μου.

Δέν θά ειχε κανένας φρόνιμος
άνθρωπος τήν άξίωση να κλεισουν
τά Πανεπιστήμια μας τις «πόρτες»
των από τήν έλλειψη οικονομικών
μέσων. 'Από τό σημείον όμως σ'ύτό,
μέχρι του να διπλασιάζονται—όπο-
τάς εὐλογίας, μάλιστα, του ύπουρ-
γειου Παιδείας—τά «Πανεπιστημι-
ακά Τέλη» ή άπόσταση είνε τερα-
στία.

Κατ' αρχήν ό περιορισμός των
άτελειώτων και έν πολλοίς άκα-
ταρίστων νέων στρατιών των έ-
πιστημόνων μας, είνε μέτρον όρθό
και άν προτιμάτε, και σκόπιμο. Αύ-
τός, όμως, ό περιορισμός δέν μπο-
ρεί να γίνεται εις βάρος των φτω-
χών παιδιών της 'Ελλάδος, πού
σπεύδουν πάντα πρώτα να δώσουν
τό αίμα τους, εις τούς έθνικοδς
μας άγώνες και σ' όφελος των ευ-
πορωτέρων μαθήθρεφτων παιδιών.
Τό κράτος και συγκεκριμένα τό
σοφο ύπουργείο της Παιδείας και

τὸ σοφο-φορολογικότερον ὑπουργεῖο τῶν οἰκονομικῶν, θὰ μπορούσαν νὰ βροῦν τὸν τρόπο τῆς οἰκονομικῆς ἐνίσχυσεως τῶν Ἀνωτάτων ἐκπαιδευτικῶν μας ἰδρυμάτων χωρὶς, ὅμως, νὰ τοὺς ἐπιτρέψουν τὴν ἀβέση καὶ μάλιστα στὸ διπλάσιο τῶν τελῶν.

Ὅσο γιὰ τὸν περιορισμὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν καινούργιων ἐπιστημόνων, ὑπάρχει τρόπος: νὰ περιορισθεῖ ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰσακτέων καὶ νὰ πάσουν οἱ ἐπεμβάσεις, τῶν ἔχοντων τὰ «μέσα» γιὰ νὰ μπορούν, ἔτσι νὰ μπαίνουν στὶς Ἀνώτατες Σχολές μας οἱ πραγματικὰ ἀριστοὶ καὶ ὄχι μόνον οἱ γεννηθέντες πλούσιοι. Γιατὶ οἱ τελευταῖοι θὰ εἶνε σὲ θέση νὰ καταβάλουν τὰ νέα Πανεπιστημιακὰ τέλη, τὸ ὕψος τῶν ὁποίων καθήνησε ἀστρονομικόν.

Μὲ τιμὴ ANTPEAS ZΩNTOS

Τιμητικὲς Διακρίσεις

Ὁ πεζογράφος κ. Γιάννης Σκαρίμπας γιὰ ἓνα διήγημα τοῦ κ. Τάκη Δόξα

Στὸ ὑπ' ἄριθ. 6 (Μάρτ. 1948) τευχὸς τοῦ φιλολογικοῦ περιοδικοῦ «Μορφές» Θεσσαλονίκης ἐδημοσιεύθη τὸ λυρικό διήγημα τοῦ κ. Τάκη Δόξα «Καλοκαιρινὴ ὄργη». Γιὰ τὸ διήγημα τοῦτο ὁ γνωστός πεζογράφος τῆς Χαλκίδος κ. Γιάννης Σκαρίμπας ἔστειλε τὸ ἀκόλουθο ἐνθουσιώδες γράμμα στὸ συγγραφέα.

Χαλκίδα τὴν 16/4/48

Ἄγαπητέ μου Δόξα,

Χαίρουμαι πάντα νὰ σὲ διαβάζω ὅπου σὲ πετυχαίνω τυχαῖα. Ἀναπαύουμαι στὴ σφυρηλατημένη φράση σου, στὶς λαγαρὲς ἀπηχίσεις τοῦ λόγου σου.

Χτές εἶδα πάλι στὶς «Μορφές» τὸ διήγημά σου «Καλοκαιρινὴ ὄργη» καὶ οὐ χόρηκα Διάολε. Τεῖνεις νὰ μᾶς δώσεις—καὶ νὰ μᾶς μεταλαμπαδιάσεις—τὶς φόρμες σου, αὐτὴ τὴν ὠραία ἔμορφιά νὰ μᾶς πείθεις. Γίνεσαι ὅσο πῶε καὶ καλλίτερος, μιά μέρα—εὐχарιστιέμαι νὰ τὸ πῶ—θὰ σοὺ χρωστᾶει πολλὰ τὸ διήγημα, τοῦτο τὸ θαυμάσιο φλάουτο, πού—ἐσὺ μᾶς σουραβλάς τοὺς καύμούς σου.

Γιὰ σου
ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ

ΣΕΠΤΕΒΡΗΣ

Μάγγη Καρατζᾶ
Στὸ κ' φενεδάκι, μέσ' σ' ἄ πεῦκα οἱ δυὸ μας, πλάι—πλάι,
Κάπου ἐκεῖ νερό τρεχούμενοκυλάει
κι' εἶναι τοῦ Σεπτέμβρη νύχτα λίγο
[κρύα
Μᾶς μελαγχολεῖ μιὰ παληᾶ ἱστο-
ρία,
σάν τὴ γῆ παληᾶ, πού εἶναι πάντα
[ἡ ἴδια.
(Τῆς ζωῆς τρελλὰ κι' ἄεφρα παι-
χνίδια,

σάν τ' ἀστράκια ἐκεῖνα
πού παιζογελοῦν στὸν οὐρανὸ,
σάν καὶ τ' ἄγρια κρίνα,
πού εἶναι στὸ βουνό...)
Κι' ἡ σελήνη στά, μισοῦρανα,
σάν ἐν ἄργυρῷ, μεγάλο δάκρυ,
ἀργοζυγιαίζεται, λυπητερᾶ,
Μεσοστρατῖς, σταματησμένοι,
πουθενᾶ δὲν βλέπουμε ἄκρη!
Στὰ μάτια σου τὰ φωτερᾶ
τοῦ φεγγαριοῦ μ' ἀχιθίδα ταξιθεύει
καὶ τ' ἀεράκι σὲ χαί' θεύει
μ' ἐνός ὄνειρου τὰ φτερά...]

Κι' εἶν' ἓνα ρόδο, χωρὶς ταῖρι
στὰ χεῖλη σου, μισάνοιχτο.
Δίχως αὐτό, κανεῖς, πεθαίνει,
κι' ἂν δὲν πεθαίνει, ζεῖ γι' αὐτό!
Κινάει τ' ἀμάξι. Ἀφίνει πίσω
τὸ ἔξοχικό καφενεδάκι.
Φεῦγα μὲ μάτια δακρυομένα,
σάν τὸ μικρό του, ἄχνό φωτάκι.
Λίγο περάσαμ' ἐκεῖ πέρα,
ἀπ' τὴ βραδυὰ μας
κι' ἔμεινε κάτι στὸν ἄγερα,
ἀπ' τὴν καρδιά μας ...

Κι' ἦταν τοῦ Σεπτέμβρη νύχτα λίγο
[κρύα
κι' ἦταν ὅλ' αὐτὰ, σάν ἱστορία...]

ΚΩΣΤΗΣ ΚΟΚΟΡΟΒΙΤΣ

(Ἀπὸ τὰ «Τοπία μὲ
ἔμμεσο φωτισμό»)

Ἄ ρ α

Μὲ τὰ μαλλιά τῆς ξέπλεχα
καὶ δυὸ κρουνούς στὰ στήθεια,
—τὰ χέρια τῆς τριανταφυλλιά—
μοῦ σφάλισε τὰ βλέφαρα
καὶ μοῦπε παραμῦθια,
σ' ἓνα χαλάζι ἀπὸ φιλιά.
Τὸ διάβα τῆς ὄνειρμα,
σάν γέλιου ἓνα τραγοῦδι,
σὲ χρυσαφένιαν ἀντηλιά.
Τὸ μῦρο ἀπλώνει γύρω τῆς
τὸ στόμα τῆς λουλοῦδι
μὲ πέταλα φιλιά... Φιλιά...]

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

Ἐνα λουλουδάκι

Μέ σ' τὸ χορτάρι π' ἄφησε ὁ χιονιάς
ξεπρόβαλες μικρό μου ἀγριολουοῦδι,
κι' εἶχε ἀπόχρωση οὐρανια,
θαλασσὴ ἢ μπλοβάδα.

Κι' εἶχε ψυχὴ κι' ἐμίλιες, μέσ' τὸ δεῖλι
καὶ μέσ' τὴν πρασινίδα.
Μ' ἐκύταζες σὰ μάτι ἐρωτικό
κι' ἔτρεμε ἓνα φίλι στὸ θεῖο σου χνοῦδι,
καὶ τ' ἀεράκι πού σ' ἐκίνα, μυστικό,
σοῦ τόνηζε τραγοῦδι.

Πόσες φορές σ' οχάστηκα ν' ἀπλώσω
[κᾶπιο χέρι
στὴ λυγρὴ σου τάγια.
Μὰ κοντοστάθηκα θυρεῖς,
καὶ προσπερνώντας σ' ἄφησα,
στὴ ρόδινη νὰ καρφωθῆς τῆς Ἀττικῆς
[βεντάγια.

ΚΑΜΕΛΙΑ

Ζωῆς εἰκόνες

Βιβλίο τῆς ζυῆς, πού κάθε σου σελίδα
καὶ μιὰ εἰκόνα ἀχνόφωτη στολιζει,
συχνὰ τὸ χέρι τῆς ἀνάμνησῖς σὲ ξεφυλ-
[λίζει.
Καὶ τώρα πάλι μπρὸς σιὸ νοῦ μου σὲ
[εἶδα.

Ἄδιόκοπα γυροῦν καὶ βλέπουνε τὰ
[μάτια
πυκνόφωτα βουνὰ πού ἢ πληξὶ σκιαζεῖ.
—Ἡ λύπη στὴν καρδιά ξανσοσταλάζει
ὡς νὰ ξαναῖδῷ τῆς χαρᾶς τὰ μονοπάτια.

Καὶ νά, πάνω σὲ βῦθια μολιβένια
τὰ χρώματα ὅλα τῆς αὐγῆς φωτοῖε,
—σάν γέλιο σ' ὄψι χαραγμένη ἀπὸ
[τὴν ἔννοια...

Καὶ νά, τὸ βάτο ἐδῶ πού σφιχτοζώνει
τὸν κῆπο πού οἱ τριανταφυλλίες
[ἀνθοῦνε
—Κι' ὁ πόνος σβεῖ καὶ ξαναδυναμώνει.

Ἄγγελικὴ Βαρβιτσιώτου—Κόντη

Αὐτὲς τὶς μέρες κυκλοφοροῦν
'Αντρέα Ζώντου
ΠΕΝΤΕ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
Αὐτὲς τὶς μέρες κυκλοφοροῦν

ΤΑ ΣΚΟΠΕΛΙΤΙΚΑ ΜΑΧΑΙΡΑΚΙΑ

Ἀπὸ τότες πού μήκανε οἱ μηχανὲς, στὴ δούλευση τοῦ ἀνθρώπου (ἢ ὁ ἄνθρωπος στὴ δούλευση τῆς μηχανῆς) ἔπαψαν καὶ οἱ ἀπλὲς δουλειὲς νὰ εἶναι μεράκι κι' ἔγιναν ζῆρι πού μετριέται μὲ τὸ δευτερόλεπτο. Ὅτιαν κυττᾶς πὼς δουλεύουν οἱ τεχνίτες, πού τοὺς ἔξεχασ ἢ πρόδοδος σὲ καμμιά ἀπόμωρη γωνιά, θαρεῖς πὼς γίνεται λειτουργία σ' ἐκκλιση. Ἐνα αὐστηρὸ τυπικὸ κανονίζει τὰ πάντα. Νειώθει δμως πὼς δὲν εἶναι ἓνα μηχανικὸ κατασκευάσμα τοῦ μυσοῦ παρὰ τὸ ἀπόσταγμα μιᾶς ἀρχαίας πείρας πού περνάει χέρι—χέρι ἀπὸ πατέρα σὲ γιό. Στὴν ψημένη ὄψη τοῦ σημερινοῦ τεχνίτη ἀρπάζεις τὴν ὄψη τοῦ πατέρα του, καὶ τοῦ πατέρα τοῦ πατέρα του. Ἐχουν οἱ κινήσεις του τὴν ἀπλότητα καὶ τὸ μεγαλεῖο πού ἔχει κάθε τι περασμένο σ' ὁ χρόνο. Ὅτιαν σοῦ μιλάει γιὰ τὴν τέχνη του, ὁ ἀπλὸς μαχιράς τῆς Σκοπέλου, μιλάει σιγά, με τὴν κατάνυξη ἀνθρώπου πού ἐξομολογεῖται κατὰ ἀκριβὴ γι' αὐτόν.

Βέβαια ἀγάπησαν οἱ ἀνάγκες καὶ δὲ γίνεται νὸ τίς προλάβουν οἱ τεχνίτες μὲ τοὺς παληοὺς τρόπους δουλειᾶς. Ἄς ἀφίσουμε στὶς μηχανὲς νὰ φτιάχνουν τὰ μαχαιρία πού κόβουν (καὶ σφάζουν) κι' ἄς δοῦμε πὼς γίνονται τὰ μικρὰ ἐκεῖνα μαχαιράκια πού εἶναι περισσότερο στολιδία καὶ δὲν τᾶχουμε παρὰ τὸ πολὺ—πολὺ γιὰ νὰ ξεπαρθενεῦουν ἀθῶα βιβλία. Ἄς μὴν κουραστεῖ ὁ ἀναγνώστης παρακολουθώντας μιὰ δουλειὰ πού δὲν τὴν ἔχει γιὰ τίποτα. Ἄρκει νᾶχει καρδιά καὶ φαντασία καὶ θαῦρει πολλὴ ποίηση στὴν ἀπλή τούτη τελετουργία, ὅσο κι' ἂν εἶναι ἀνήμπορος ὁ λόγος νὰ τὴ μεταδόσει. Γιὰ τοῦτο δὲ θὰ στολισοῦμε, τάχατες, τὴν περιγραφὴ μόνο θὰ τὴν ἀφίσομε στὴν ἀπλότητά της πού πάει ἴσια στὴν καρδιά τοῦ ἀχάλαστου ἀνθρώπου.

Οἱ λαβὲς τῶν μαχαιριῶν γίνονται ἀπὸ κάθε λογῆς κέρατα ἔξω ἀπὸ τὰ γέλαδινά. Τὰ προιονίζουν πρῶτα νὰ φύγουν τ' ἀχρηστο καὶ τὰ πετοῦν στὴ φωτιὰ ὄπου ν' ἀνάψουν φλόγα καὶ νὰ καφαλαιοῦν ἀπ' ἔξω. Ἐτσι μαλακώνουν ὅσο εἶναι ζεστά. Τὰ πιάνουν μὲ δυὸ ντανάλιες καὶ τὰ ξεστρίβουν. Τὰ ἱσιάζουν καὶ τὰ σφίγγουν στὴ μάγγινα ὄπου νὰ κρυώσουν. Τότε μένουν ἴσια καὶ σκληρότερα ἀπ' ἔξαρχῆς. Μὲ τὸ σκεπάρνι πελεκιέται τὸ κέρατο ὄπου νὰ πάρει τὸ σχῆμα πού χρειάζεται. Τὸ ξανασφίγγουν στὴ μάγγινα καὶ τὸ

δουλεύουν μὲ τὴ ράσα στὶς λεπτομέρειες. Ἐπειδὴ ἡ ράσα κάνει τὴν ἐπιφάνειά του τραχιὰ περνιέται καὶ μὲ λίμα. Ὅταν ἔτοιμαστῇ ἔτσι γίνονται μὲ τὸ τρυπάνι οἱ τρύπες στὶς θέσεις πού θὰ περαιοῦν τὰ καρφιὰ. Ἐτσι ἡ λαβὴ, τὸ μανίκι ὅπως τὸ λένε, εἶναι ἔτοιμη νὰ δεχτεῖ τὴ λεπίδα.

Οἱ λεπίδες γίνονται ἀπὸ «ἀτσάλι μαχαιριῶν». Κόβεται τὸ λαμάκι στὶς διαστάσεις πού χρειάζεται. Ζεσταίνεται στὴ φωτιὰ καὶ χτυπιέται μὲ τὸ σφυρί ὄπου νὰ πάρει πᾶνου—κάτου τὸ κανονικὸ της σχῆμα. Ὑστερα ὑπομονητικὰ μὲ τὴ λίμα τοῦ δύνουν τὸ σχῆμα πού πρέπει. Περνιέται ἀπὸ τὸν τροχὸ γιὰ νὰ ξασπρίσει, νὰ φύγη δηλαδή ἡ σκουριά της καὶ νὰ φανοῦν οἱ λεπτομέρειες τοῦ σχήματος. Ὑστερα γίνετο τὸ βᾶψιμο. Τὸ ἀτσάλι μὲ τὸ πύρωμα ἔχασε τὴ σκληρότητα καὶ εἶσι μπόρεσαν καὶ τ' ἀφέψουν ὄπου νὰ κρυώσῃ ἡ κόλα. Ὅταν τὸ λύσουν τὸ ροκανίζουν, τὸ λιμάζουν, τὸ ξύνουν μὲ τὴν ξύστρα, τὸ γιολοχαρτίζουν καὶ καρφώνουν τὴ μύτη μὲ μολύβι. Στὸ κάτω μέρος, στὸ στόμα τῆς, στερεώνεται ἡ θήκη μ' ἓνα κομάτι πάφילו. Ἄμα βαφεῖ ἡ λουστραριστῆ ἡ θήκη εἶναι ἔτοιμη.

Ὅταν ὅλα ἔτοιμαστοῦν γίνεται τὸ μανίκι, δηλαδή ἡ σύνδεση μὲ καρφιὰ τῆς λεπίδας στὸ μανίκι. Ὑστερα μπαίνουν οἱ παρασβανὰδες μικρὰ κομάτια μπρούτζου πού βοηθοῦν στὴ στερέωση τῆς λεπίδας στὸ μανίκι. Κολιένται μὲ καλάκι κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές τῆς λεπίδας. Μὲ τὸ μπερντάχισμα, μὲ τὸ λιμάρισμα, δηλαδή, τῶν μερῶν τῶν παρασβανῶν πού προεξέχουν, ἔχει ἔτοιμο μπροστά σου τὸ μαχαιράκι.

Τώρα πρέπει νὰ μοῦν τὰ πλουμῖδια καὶ ἡ ὑπογραφή τοῦ τεχνίτη. Ἀλοιβεταὶ ἡ λεπίδα μὲ κερί στὸ μέρος πού θὰ σκαλισοῦν τ' ὄνομα καὶ τὰ σχέδια, καὶ ἡ ὑπόλοιπη ἀλοιβεταὶ μὲ ληόλαδο γιὰ νὰ μὴν τὴ μαυρίσουν οἱ ἀτμοὶ τοῦ ἀκουαφόρτε. Χαράζονται τ' ὄνομα καὶ τὰ σχέδια μὲ βελόνα πάνω στὸ κερί, κι' ἐπᾶνω ἀπλώνεται ἀλάτι πού τὸ μουσκεῖουν μὲ ἀκουαφόρτε. Σὲ λίγα λεπτὰ πλένετε σὲ πολὺ νερό, ξύνεται τὸ κερί καὶ μένουν τὰ χαράγματα. Τέλος γίνεται τὸ σμύρωμα: ἀλοιβοῦν ἓνα ξύλο μὲ ληόλαδο κι' ἀπᾶνω ρίχνουν ομυριδόσκονη. Ἐκεῖ τρίβουν τὴ λεπίδα.

Ὅλα τοῦτα τᾶμαθᾶ ἓνα καλοκαι-
ριᾶτικο ἀπόγεμα, τὸ ἔτος 1947, στὴ
Σκόπελο ἀπὸ τὸν τεχνίτη Ἰωάννη Δε-

Μὰ ὅπως ἔσκυψε στὸ μαχαιρί νὰ δεῖ
ζωογραφιστὰ τὰ μάτια πού τὸν κάψανε,
εἶδε νὰ καθρεφτίζονται τὰ νειάτα του.
Λυπήθηκε τὰ χρόνια του, ἔμπηξε τὸ
μαχαιρί του στὴν πόρτα τῆς κι' ἔφυγε.

Οἱ θήκες, τὰ φηκάρια, ὅπως τὶς λένε γίνονται ἀπὸ ξύλο πεύκου
γιατὶ ἔχει ρετινὴ καὶ δὲν ἀφίνει τὴ
λεπίδα νὰ σκουριάσει, ἐνῶ ἄλλα ξύλα
ἔχουν διάφορα ὕγρα πού μαυρίζουν τὴ
λεπίδα. Κόβεται τὸ ξύλο λίγο μεγαλύτερο
ἀπὸ τὴ λεπίδα πού θὰ κλείσει
καὶ μὲ σκεπάρνι παίρνει τῆς χοντρές του
γραμμές. Ὑστερα τὸ σκίζουν στὴ μέση
μὲ πριόνι καὶ τὸ σκαφιδοῦν ἐσωτερικά.
Τὸ ξανακλείνουν ἀφοῦ ἀλείψουν
τὶς ἄκρες μὲ ζεστὴ ψαρόκολλα. Τὸ τυ-
λίγουν σφιχτὰ μ' ἓνα σπάγγο καὶ τ' ἀφί-
νουν ὄπου νὰ κρυώσῃ ἡ κόλα. Ὅ-
ταν τὸ λύσουν τὸ ροκανίζουν, τὸ λιμά-
ζουν, τὸ ξύνουν μὲ τὴν ξύστρα, τὸ γιολο-
χαρτίζουν καὶ καρφώνουν τὴ μύτη μὲ
μολύβι. Στὸ κάτω μέρος, στὸ στόμα
τῆς, στερεώνεται ἡ θήκη μ' ἓνα κομάτι
πάφילו. Ἄμα βαφεῖ ἡ λουστραριστῆ
ἡ θήκη εἶναι ἔτοιμη.

Ὅταν ὅλα ἔτοιμαστοῦν γίνεται τὸ
μανίκι, δηλαδή ἡ σύνδεση
μὲ καρφιὰ τῆς λεπίδας στὸ μανίκι.
Ὑστερα μπαίνουν οἱ παρασβανὰ-
νὰδες μικρὰ κομάτια μπρούτζου
πού βοηθοῦν στὴ στερέωση τῆς λεπί-
δας στὸ μανίκι. Κολιένται μὲ καλάκι
κι' ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές τῆς λεπίδας. Μὲ
τὸ μπερντάχισμα, μὲ τὸ λιμάρισμα,
δηλαδή, τῶν μερῶν τῶν
παρασβανῶν πού προεξέχουν, ἔχει
ἔτοιμο μπροστά σου τὸ μαχαιράκι.

Τώρα πρέπει νὰ μοῦν τὰ πλουμῖ-
δια καὶ ἡ ὑπογραφή τοῦ τεχνίτη. Ἀ-
λοιβεταὶ ἡ λεπίδα μὲ κερί στὸ μέρος
πού θὰ σκαλισοῦν τ' ὄνομα καὶ τὰ σχέ-
δια, καὶ ἡ ὑπόλοιπη ἀλοιβεταὶ μὲ λη-
όλαδο γιὰ νὰ μὴν τὴ μαυρίσουν οἱ ἀτμοὶ
τοῦ ἀκουαφόρτε. Χαράζονται τ' ὄνομα
καὶ τὰ σχέδια μὲ βελόνα πάνω στὸ
κερί, κι' ἐπᾶνω ἀπλώνεται ἀλάτι πού
τὸ μουσκεῖουν μὲ ἀκουαφόρτε. Σὲ λίγα
λεπτὰ πλένετε σὲ πολὺ νερό, ξύνεται
τὸ κερί καὶ μένουν τὰ χαράγματα. Τέ-
λος γίνεται τὸ σμύρωμα: ἀ-
λοιβοῦν ἓνα ξύλο μὲ ληόλαδο κι' ἀπᾶ-
νω ρίχνουν ομυριδόσκονη. Ἐκεῖ τρί-
βουν τὴ λεπίδα.

Ὅλα τοῦτα τᾶμαθᾶ ἓνα καλοκαι-
ριᾶτικο ἀπόγεμα, τὸ ἔτος 1947, στὴ
Σκόπελο ἀπὸ τὸν τεχνίτη Ἰωάννη Δε-

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ.

'Υπνος Δ)τής: **Αντρέας Ζώντος**
Κατοικία: Φαβιέρου 7 — 'Αθηναί
'Υπνος Τυπ)ου: **Γ. Πατρίκης**
Κατοικία: Στρυμῶνος 32 Ρούφ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Τὸν χρόνο δρ. 10.000 τὴν ἐξαμη-
νία δραχ. 5 000.

Γιὰ τίς τράπεζες, ὀργανισμοὺς
κλπ. ἡ συνδρομὴ εἶναι διπλή.
Οἱ διαφημίσεις κατὰ συμφωνία.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Εὐβοίας: **Καλλισθ. Μουστάκας**
Βόλου: **Λευτ. Πορτοκάλουλου**
Πύργου 'Ηλείας: **Τάκης Δόξας**

Οἱ νέοι μας

Φύση

Νεκρά δλο.
Τ' ἄγγιξε ὁ χειμῶνας
μὲ ξεφτισμένη φαντασία
κι' ἀπόμεινε ἄχαρο τὸ τοπίο
ὡς κάτω στὸν ἐρημικὸ γισαλό.

'Η βάρκα χαροπαλεύει
καταμεοὺς τῆς θάλασσας
κι' ὁ φάρος ἀπέναντι
κρατᾷει τρεμοσβύνοντας τὸ ἴσο
τῆς νεκρῆς φύσης.

Χλωμὴ ὑπαρξὴ ἀναζητᾷ ἡδονές
πρόσκοιρες ποὺ ξεψυχᾶνε κάποιο
[δεῖλι.

Λουλούδινα κορμιὰ
στολισμένα μὲ χάρη
ἀργοπεθαίνουν στὰ βάζα
"Ὅλα βουβά.

ΗΛΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

**ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΕΤΑΙ
ΤΑ «ΕΥΒΟΪΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»**

μονῆ, κι' ἄς εἶναι τὰ λόγια μου τοῦ-
τα ἕνας μακρινὸς χαιρετισμὸς στὸν
ἀπλό μου φίλο.

ΚΙΤΣΟΣ Α. ΜΑΚΡΗΣ

ΚΑΡΥΣΤΙΝΑ

Παρά τὴν ἀναπικαιρότητα τῶν
παρα κάτω τόων ποὺ μᾶς τᾶστεϊλαν
ἀπὸ τὴν Κάρυστο ἔγκαιρα μὰ ποὺ δὲν
μπορέσαμε νὰ τὰ συμπεριλάβουμε στὸ
περασμένο φύλλο, τὰ δημοσιεύουμε ἐν
χαριστίως ἰώρα, γιὰ τὸ τοπικὸ τους
ἐνδιαφέρον:

Μετὰ τὴ «Λουκία» καὶ τῆς «Φουρ-
τοῦνε» ὁ κ. Σεβαστὸς Οἰκονόμου πα-
ρουσίασε στὸ Καρυστινὸ κοινὸ τρεῖς
μονόπρακτα δραματάκια ἀνεβασμένα
ἀπὸ περιοδεύοντα πάλι θίασο. Τὸ «πα.
ρουσίασε» εἶναι τρόπος τοῦ λέγειν.
"Ἄλλος ἦταν ὁ εἰσηγητής. Καὶ ἦταν
τόλμημα τὸ νὰ δεχτῆ ὁ κ. Οἰκονόμου
νὰ παιχτοῦν τὰ τρεῖς αὐτὰ ἔργα του
ἀπὸ ἀτελῆ θίασο καὶ χωρὶς κάμμιά
σχεδὸν πρόβα. Πάντως αὐτὸ λίγο μᾶς
ἐμπόδισε νὰ διαπιστώσωμε πὺς πρέπει
νὰ ὑπολογίζωμε τὸν κ. Οἰκονόμου ὡς
ἕνα ἔμπειρο καὶ βαθὺ τ' ἰχίτη. Πρὸ
παντὸς ἡ «Ἀμφιβολία» ποὺ ἔχει ὡς
θέμα τὴ ζήλο ὑπὲς ἑνὸς συζύγου εἶναι
ἕνα λεπτὸ καὶ γεμάτο ψυχολογία ἔργο.

'Ο κ. Ἀνάργυρος Δράκος ἀτάθηξε
πρὸ τυχερός. Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ κ. Σ. Οἰ-
κονόμου νὰ τὸν ἀναδείξῃ δὲν τὸν ἄ-
φησε νὰ τελειοποιήσῃ τὸ ἔργο του καὶ
νὰ τὸ ἐμφανίσῃ ἄλλῃ φορὰ. Μὲ τίς
φιλοτίμες ὁμως προσπάθειες τοῦ θιά-
σου τοῦ κ. Πασχαλίδη καὶ μὲ τίς ἐπα-
νηλειμμένες πρόβες, τὸ παῖξιμο ἐπλη-
σίασε πολὺ στὸ πνεῦμα τοῦ συγγρα-
φέα. 'Ο κ. Δράκος ἀκολοθεῖ σὲ πολ-
λὰ τὸν κ. Οἰκονόμου. Ἡ μοῖρα, ἡ ὑ-
περοχὴ τοῦ πνεύματος ἐπὶ τῆς ὕλης, ἡ
τιμωρία τοῦ σοφιστοῦ εἶναι θέματα
κοινὰ καὶ τῶν δύο. Χωρὶς ἐπιεικῆ κρί-
ση τὴν ἐπιεικεῖά μας γιὰ τὸ πρωτό-
λειο ἔργο τοῦ κ. Δράκου τὴ χρησιμο-
ποιούμε κρίνοντας ὠρισμένες ἄλλες
πλευρὲς τοῦ δράματος — θὰ ἐπαινέσω-
με τὴν ὠραία πλοκὴ τοῦ ἔργου καὶ τὸ
ἠθικοκοινωνικὸ του περιεχόμενον.

'Ελπίζομε πὺς ὁ κ. Δράκος μετὰ
τὴν ὠραία αὐτὴ ἐμφάνισή του θὰ
βοηθήσῃ τὸν κ. Οἰκονόμου γιὰ νὰ
παρασύρουν καὶ ἄλλους διονοούμενους
γιὰ μιὰ εὐρεία καλλιτεχνικὴ κίνηση
στὸν τόπο μας.

Φ. Φ.

ΔΗΜ. ΚΟΦΦΑΣ

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ — ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

Δ)ντῆς Νευρολογικοῦ Τμήματος

Λαϊκοῦ Νασοκομείου

Δ Ε Χ Ε Τ Α Ι 3—8 μ. μ.

ΣΚΟΥΦΑ 59 — ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

ΡΟΥΖΒΕΛΤ

ΟΔΟΣ ΦΑΒΙΕΡΟΥ 5 (ΠΛ. ΒΑΘΗΣ)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Δ)ντῆς **Ε. Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΣ**

Νεόδμητον καὶ μεγαλοπρε-
πὲς οἰκογενειακὸν ξενοδοχεί-
ον, ἔχον πολλὸν τῶν Εὐρωπαϊκῶν,
μὲ δωμάτια εὐάερα καὶ εὐή-
λα, μὲ ἄφθονα νερὰ τρεχοῦ-
μενα θερμὰ καὶ ψυχρὰ, εἰς
ἐκκοστον δωμάτων.

Λουτρά, Νιούς, Κεντρικὴ
θέρμανσις (καλοριφέρ), Τηλε-
φωνον, Μπουφές, Αἶθουσα
ἀναμονῆς.

'Επίπλωσις καὶ ρουχισμὸς
καινοουργῆς. Ἄκρα καθαριό-
της Ὑγιεινὴ προθυμοτάτη.

Τιμαὶ λογικᾶ καὶ
λίαν συγκαταβατικαὶ διὰ
τοὺς μονίμους.

Τηλέματα **ΞΕΝΟΔ. ΡΟΥΖΒΕΛΤ,**

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53—413

'Απὸ τὴν κίνηση

τῆς «Ἐνώσ. Ἑλλ. Λογοτεχνῶν»

— — —

'Η Ἐνώση «Ἑλλήνων Λογοτε-
χνῶν» ἐσημείωσε, κατὰ τὴν τελευταία
περίοδο, τὴν πάρα κάτω κίνηση:

1) Ἐπραγματοποίησε ἐκδρομὴ στὴν
'Ελευσίνα κατὰ τὴν ὁποίαν ὠμίλησεν
ἡ κ. Θ. Σειραδάκη κι' ἀπήγγειλε χωρι-
κὰ ἀπὸ ἀρχαίας τραγωδίας ὁ κ. Θ.
Τράγκας.

2) Ἐδωσε μουσικοφιλολογικὴ γι-
ορτὴ στὸ θερινὸ Κέντρο «Λεμονιές»
κατὰ τὴν ὁποίαν ὠμίλησαν ὁ πρόεδρος
τῆς Ἐνώσεως κ. Δ. Ι. Καλογερόπου-
λος, καὶ ὁ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Σπύρος
Μιλᾶς. Ἀπηγγέλθηκαν διάφορα ποι-
ήματα, καὶ ὁ ὄμιλος τῶν κ. κ. Μορί-
νου καὶ Ἀθηναίου ἐτραγοῦδισαν Ἀ-
θηναϊκὰς καντάδες.

3) Στις 3 Σ)βρίου στὴν τακτικὴ,
κατὰ παρασκευὴ, συγκέντρωση τῆς
'Ενώσεως ὠμίλησεν, στὸ παραπάνω
κέντρο, ὁ κ. Ἀντρέας Ζώντος περὶ τοῦ
Ζακυνθικοῦ ποιητῆ Γιάννη Τσιλιμίγ-
χα (ἐπὶ τῇ 1ῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τοῦ θανά-
του του) ποιήματα τοῦ ὁποίου ἀπήγ-
γειλεν ἡ κ. Μαρία Δαβαρούκα.